

Počásí nestálo za nic celé odpoledne, ale teď se navíc drobné mrholení měnilo v docela regulérní dešť. Kolemjdoucí jako na povel přidali do kroku a Johana se našťavaně rozhlédla po nejbližším úkrytu. Právě strávila skoro dvě hodiny u kadeřnice a rozhodně nemohla potřebovat, aby se během okamžiku stalo z jejího složitého účesu cosi podobného chuchvalci smotané příze. Naopak – musí Mirkovi zrovna dneska ukázat, jaká kráska se k němu milostivě sklonila ze svých výšin.

Dneska ten prevít konečně dostane jak se patří za vyučenou. Zaslouží si to. Dost dlouho ji tahal za nos, rozhodně mu to jen tak nesmí projít.

Schovala se do průchodu. Neměla strach, že by se s Mirkem minuli, jeho auto zná přece důvěrně a on přijede směrem, kterým má dostatečný výhled.

V zatáčce se konečně objevil tmavě zelený bavorák. Jakmile se přiblížil, zamávala na řidiče, a ten si jí ihned všiml. I kdyby ji nevyhlížel, nemohl její zjev přehlédnout. Zastavil co nejbliž a otevřel jí dveře vedle sebe. Přestože měla strach o svůj účes, šla k němu pomalým, skoro loudavým krokem, jakým se pohybují manekýny na molu, když předvádějí nové modely. Ostatně v šatech a pláští, které měla na sobě, se klidně mohla mezi ně na molo zařadit. A přece teď nebude spěchat, když on přijel dobře o čtvrt hodiny později. Dochvilnost už dávno nebyla jeho silnou stránkou, spíš naopak, kdykoli předem řekl, v kolik přijde, mohla se stoprocentní jistotou

ZPACKANÝ ŽIVOT

ZOJA TURKOVÁ

předpokládat, že udaný čas bude mít jen a jen pro sebe.

Objal ji kolem ramen a lehce políbil na tvář. „Dneska ti to sluší ještě víc než kdy jindy, jestli je to vůbec možné... Ani nevíš, jak jsem rád, že se mi vůbec podařilo dostat se z práce,“ snažil se zamluvit své zpoždění.

Ale Johana věděla své. Teď už ano. A také mu to parádně osladí. Na tenhle zážitek hned tak nezapomene. Jak jen mohla být tak naivní a věřit mu?

Už dlouho ho lákala na návštěvu ke svým sousedům Janě a Oldovi, mladému manželskému páru, se kterým se před seznámením s Mirkem skoro denně stýkala, jezdili spolu i na dovolenou. Ale on si vždycky našel nějakou výmluvu, proč nemohl. Nechápala, proč se s nimi nechce seznámit, a stejně tak jí nebylo jasné, proč nikdy nechce navštívit nějakou vinárnu či restauraci v centru, ale vozí ji kdovíkam za město. Uvěřila jeho vysvětlení, že má všude spoustu známých, určitě by na ně narazili a pak už by nemohli být jen spolu... Teď už jí bylo jasné, že se skutečně nechtěl potkat se svými známými, ale rozhodně ne kvůli tomu, že si přál být jen a jen s ní. Prostě ji před světem skrýval. Nehodilo se mu do krámu, aby se o jejich vztahu kdokoliv dozvěděl. No bodejť, bokovku si musí držet stranou.

Však brzy uvidí, zač je toho loket, pomyslela si pomstychtivě. Kdyby ho nechala při tom, že platí Janino pozvání, určitě by zase měl nějaké nenadálé a neodkladné jednání. Proto mu odpoledne, poté co ho v práci marňě sháněla, zavolala, že se Jana s Oldou omlouvají, a navrhla mu, že by se mohli vypravit do kina. Věděla, že takový nápad nezavrhne, bude počítat s tím, že v přítmí kina ho nikdo nepozná. A o to mu přece šlo.

„Mrzí tě moc, že nejedeme k Janě a Oldovi?“ zeptal se tónem, jako by mu na srdci leželo jen to, jak se ona cítí.

Lhostejně pokrčila rameny. „Já je vídám dost často, když na mě nemáš čas. Horší je to, že jsem nedostala lístky na ten film, bylo už vyprodáno,“ zalhala. Vůbec neměla v úmyslu do nějakého kina jít. „Ale vím, co bychom mohli podniknout. Četla jsem o nějakém novém motorestu na výpadovce směrem na Trutnov, prý je tam vynikající kuchyně. Co říkáš, nezajedeme si tam na večeři?“

„Dobrý nápad,“ souhlasil přesně v souladu s jejím scénářem. „Slyšel jsem, že tam opravdu dobře vaří a já mám hlad jako vlk, od rána jsem nejedl.“ Měl sice výhrady proti Johanou vybranému místu, neboť bylo vyhlášené nejen skvělými jídly, ale také cenami – večeře pro dva představovala zhruba týdenní dovolenou. A o Mirkovi se rozhodně nedalo

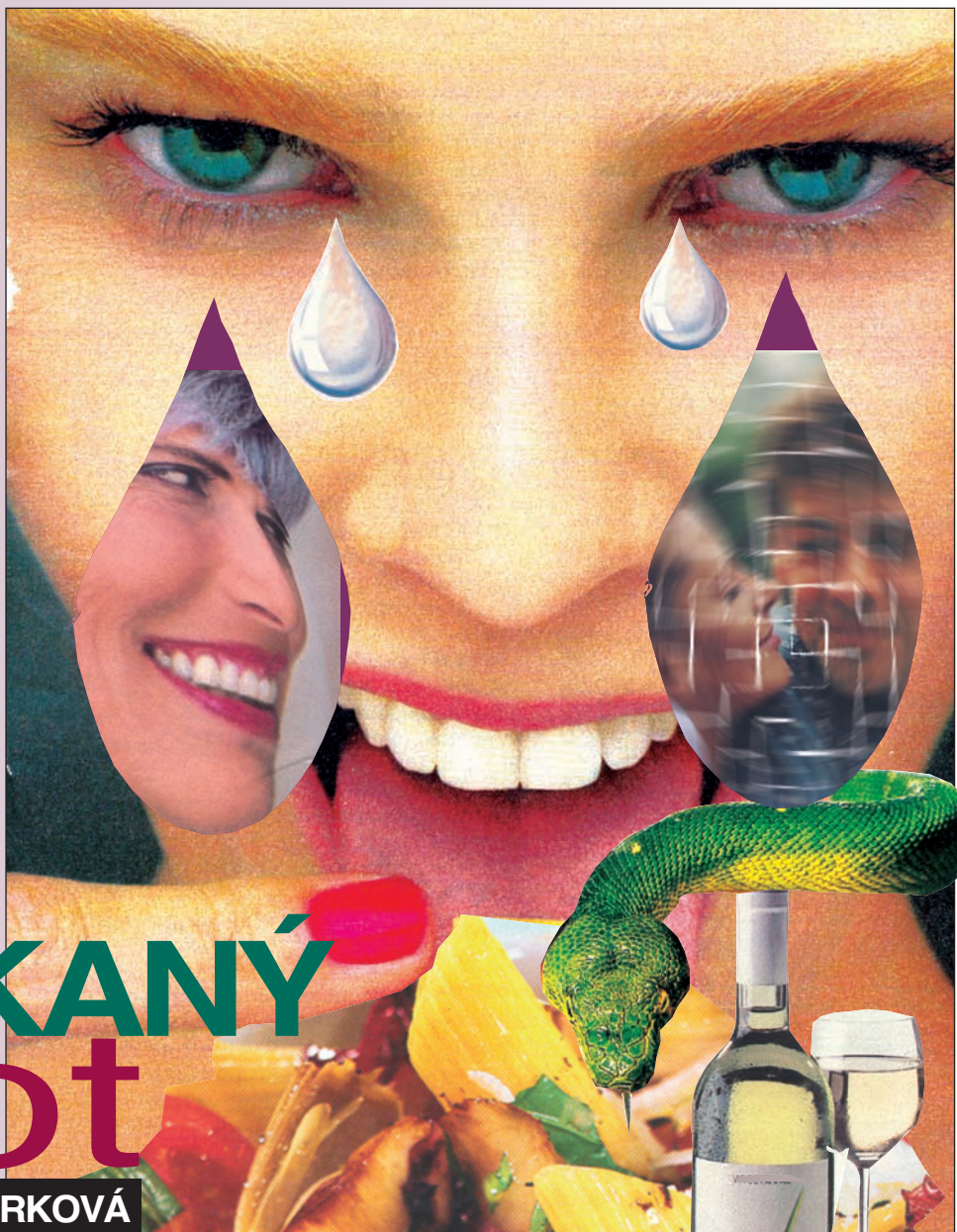
říci, že by patřil k rozhazovačným mužům. Ale budiž, pro jednu se nic nestane, řekl si v duchu, vždyť Johana mě zatím tak moc nestála. Na to si dával pozor. Jen žádné zbytečné rozmazlování, ještě by si zvykla a zvyšovala nároky.

Restauraci tvořilo několik menších prostor oddělených posuvnými stěnami, které se daly v případě potřeby zrušit. Byla zařízena tak, jak se na podnik podobné cenové kategorie sluší a patří. Mírek vybral, jak bylo jeho zvykem, ten nejdlejší box. I s tím Johana počítala, proto Janu požádala, aby si nechala rezervovat sousední box. Vzhledem k tomu, že měla s Oldou a přáteli přijít až později, mohl by již v té době být obsazen.

Milan se cítil náramně spokojen a bylo to na něm znát. Johana věděla proč – kromě výplaty dnes bral také velmi slušné prémie, ale to před ní z pochopitelných důvodů zatajil. Prokoukla ty jeho věčné nářky na ne zrovna báječnou finanční situaci, i když zpočátku mu je docela baštila.

Při pohledu na ceny v jídelním lístku se mu protočily panenky. A když uslyšel Johani na přání, mírně se orosil. Vypadalo to, jako by u stolu chtěla zůstat nejméně do rána. Kateřina, jeho nový objev, sice nebyla tak

atraktivní, ale zato netrvala na návštěvách drahých podniků a raději mu chystala nejrůznější lahůdky u sebe doma, což ho nestálo nic než kytku a nějakou tu láhev. Cítil, že dnešní večer ho přijde draho. Tady a následně pak i doma. Manželka střežila finance jako cerberus. Tušila, ovšem vůbec se nepídila po podrobnostech, že její silnější polovička není právě příkladem manželské věrnosti, v podstatě se s tím smířila, ale každopádně se nehodlala dělit s jeho bokovkami i o peníze.

Dlouho jídelní lístek nerozhodně prohlížel. Bude muset šetřit alespoň na sobě. „Víš, miláčku, já mám za celý den žaludek jako kaštan... Dám si jen něco lehkého. A k pití nealko, přece tu nenecháme auto.“

„Ale to je hloupost. Můžeme si zavolat taxík. Šampus si se mnou dát musíš. Přece mě ho nenecháš pít samotnou!“ odporovala prosebným tónem. „A doufám, že dneska zůstaně u mě,“ dodala, naklonila se k němu a políbila ho.

„Vždyť víš, že to nejde,“ odvětil tak smutně, jak dokázal. „Vysvětloval jsem ti přece, že manželku nemůžu nechat celou noc samotnou. Ošetřovatelka odchází v deset večer, když žena usne, ale co kdyby se probudila a něco se stalo. Je ještě příliš brzy po operaci, aby se o sebe dokázala sama postarat. Musíš mít ještě chvíli trpělivost, než se to zlepší. A pak už budeme pořádkem spolu,“ chlácholil ji. Obvykle ji podobný slib uspokojil, ale v tuto chvíli bylo zřejmé, že příliš nezabral. Nemohl si nevšimnout, jak trucovitě napulila ústa.

Příchod číšníka, který Johaně přinesl objednaný aperitiv a jemu láhev minerálky, byl pro něj vysvobozením. Už mu docházel dech.

Johana pozdvihla svoji sklenku. „Tak tedy na nádhernou budoucnost. A taky na zdraví tvé ženy. Ať je brzy v pořádku. A co přesně jí vlastně je?“

„Vždyť jsem ti to říkal. Prodělala složitou operaci srdce.“

„A kdy ji pustili z nemocnice?“

Připadal si jak u křížového výsledku. „Začátkem minulého týdne.“ Měl strach, jestli posledně netvrdil něco jiného, dost špatně si své lži pamatoval, už jich bylo moc.

„Když může být v domácím ošetřování, tak to asi není tak zlé, ne?“

„Vždyť víš, jak to v nemocnicích chodí. Jen by z člověka tahali peníze a ani nemáš kontrolu... A pak, to prostředí na ni působilo moc depresivně.“

Co se to děje? Johana se na jeho ženu nikdy tak nevyptávala. Asi jí něco přelítlo přes nos. Musí si dávat pozor na jazyk. Když se dostala do ráje, dokázala udělat pěkné rodeo. V tomhle prostředí by si takovou scénu všichni dlouho pamatovali, a kdo ví, co je tu za lidi. Nějaký pisálek by z toho mohl vytěžit slušnou historku...

Výslech náhle skončil a Mirek byl dokonce rád, že číšník již přinesl šampaňské, přestože u Kateřiny by za tu cenu bylo láhví hned několik. Přitukli si.

„Víš, co na tobě obdivuju?“ pohlédla na něj oddaně. „Že jsi takový ohleduplný. Když vidím, jak se o svou ženu staráš, přestože máte před rozvodem, a bez ohledu na to, co všechno ti provedla, musím si představovat, jak se budeš nádherně chovat ke mně, když mě miluješ. Prostě se nemůžu dočkat toho ráje.“

„Ale jdi. Budeme se samozřejmě mít jako v ráji. Ale to s ní – udělal by to přece každý na mém místě,“ oponoval skromně a v duchu

si mnul ruce, že je nebezpečí zažehnáno.

Číšník začal v pravidelných intervalech nosit jeden chod za druhým. Johana se labužnický cpa, i když z každého jídla nechala zbytek, který by nasýtil dalšího hosta, zdálo se, že je naprosto bezedná. Jako by se týden postila, aby si to teď na jeho účet vynahradi-la. Chovala se však mile a přítulně, nejspíš se mu to jen zdálo, když tu a tam zahlédl v jejích očích podivné jiskřičky. Při čtvrté láhvi šampaňského začal v duchu přepočítávat útratu. Ovšem Johana ani v nejmenším nepůsobila dojmem, že by chtěla jen tak skončit.

Zaslechl, jak číšník zavedl do vedlejšího boxu za jeho zády nějaké lidi. Johana mu zrovna vyprávěla jakousi veselou historku, ale on ji nevnímal. Povinně se usmíval a trnul, když Johana přikývla, že další šampaňské na stole je přesně to, co si přeje. Přemýšlel, co jen ženě poví...

„Přepadení!“ napadalo ho náhle. Vůbec si neuvědomil, že mluví nahlas.

„Cože?!“ vyřeštila na něj Johana oči.

„Promiň, já... chtěl jsem ti povědět... teď jsem si na to vzpomněl,“ koktal nesouvisle, nevěděl, jak se z toho honem vyhat. „Říkal jsem ti už přece, že mého kolegu přepadli,“ zmátořil se konečně.

„Ne, kterého? A kdy?“ ptala se zvědavě a Mirek si uvědomil, že si musí dát pořádný pozor, Johana byla dost chytrá na to, aby hloupou lež prohlédla a pak by ho nejspíš důkladně natahovala na skřipci.

„Minulé pondělí. Parta chuligánů se na něj vrhla, když večer nastupoval do auta. Nejen že ho obrali o všechno, co u sebe měl, ale ještě ho pořádně zmlátili. Dva dny strávil v nemocnici, doktoři měli podezření na otřes mozku a vnitřní zranění. Ale naštěstí to dobře dopadlo. Dneska přišel poprvé do práce.“ Byl docela pyšný na svou pohotovost, ale Johaně to nestačilo.

„A komu se to stalo?“ naléhala.

V duchu rychle probíral jména svých spolupracovníků. Taký jsem jí o nich nemusel tak často vyprávět, nadával si v duchu. Teď bych si mohl vymyslet kohokoliv... No, Pepík Vrábel byl už jednou nohou v důchodu a vypadal ještě starší, než ve skutečnosti byl. Také jeho mrňavá postava se pro účel přepadení vcelku hodila.

„Chudák,“ politovala ho Johana. „Vždycky jsi o něm mluvil tak hezky. Slávabohu, že ho nezabili... Když dneska člověk čte černou kroniku, skoro by se ani nedivil, kdyby ho ti grázlové umlátili k smrti... Je, Mirku, došly mi cigarety, objednej mi, prosím marlborka. A taky bych si dala třeba slané mandle. Lahvinkou taky nepohrdneme, že? Dneska mi neobyčejně chutná.“

Také si všiml. Aby jí za tu cenu nechutnalo. Horší ovšem bylo, že Johana obvykle pila velice střídme a když to někdy trochu přehnal, nechovala se právě jako dáma. Dneska to asi nedopadne dobře, pomyslel si, protože zatímco on měl z každé láhve po jedné skleničce, zbytek zvládla sama. A už to na ní začínalo být znát.

„Stejně tě obdivuju. Máte takovou krásnou vilu a ty jsi kvůli mně ochoten ji opustit.“

Mirek měl pocit, že ho někdo bacil po hlavě. Jak může vědět o jejich vile? Vždyť před ní pečlivě tajil adresu! O své domácnosti mlčel jako hrob. Snažil se zachovat kamenný vzhled. „Kolikrát ti mám opakovat, že mi v ní patří tak akorát vlastní oblečení. Je to vila manželčiny rodičů a ona mi to dává patřičně najevo.“

„A co ti její rodiče? Už jsou mrtví?“

„Ale kdepak. Ti jsou tak čilí, že nás nejspíš přežijí.“

„Kde bydlí?“ optala se nevěnně.

„Kde asi, když mají vilu jako hrad,“ odsekl našťavaně a hned si uvědomil, že skočil na špek. Ale co, dneska už si toho navymýšlel dost, holt v tom bude muset pokračovat. Tušil, co bude následovat.

„Když bydlí ve stejném domě jako jejich dcera, tak proč se o ni nepostarají? V tom případě přece klidně můžeš strávit noc se mnou – není doma sama.“

Začínal jí mít plné zuby. Bude to muset rychle skoncovat. Proč si má takhle kazit večer, když mohl být někde docela jinde. A jeho malá poslušná Kateřina byla tak smutná, když jí řekl, že dnes nemá čas, šéf si na poslední chvíli vymyslel spoustu neodkladných úkolů...

„Oni ve vile sice bydlí, ale to neznamená, že v ní skutečně jsou. Věčně se toulají někde po světě. Prý si celý život neužili, tak si to teď chtějí vynahradiť.“

Johana se napila a zahihňala se tak, že ji muselo být slyšet až na druhém konci restaurace. „Potom ta elegantní paní, co jsem viděla u vily, musí být buď hospodyně, nebo ošetřovatelka,“ vyprskla.

„Jo... ošetřovatelka,“ vypravil ze sebe s obtížemi, protože věděl, kolik uhodilo.

„Tvoje žena se za svobodna jmenovala Macalová, že? Tak si představ, jakou tam máte hloupou...“

Za jeho zády se kdosi zastavil a řekl – promiňte. Mirek děkoval bohu za to přerušení nepříjemného rozhovoru, ale jeho úleva netrvala dlouho.

„Jé!“ zaradovala se Johana. „To je ale překvapení! Jano, Oldo, co vy tu děláte? Musím vám představit svého snoubence. To je Mirek. Přisednete si k nám?“

Nejraději by sublimoval. Jako by to už pro dnešek nestačilo. Dotěrné otázky, útrata jako hrom, připadla Johaně a teď ještě její známí...

„Ale jen na jednu skleničku, máme ve vedlejší boxu společnost,“ souhlasili.

Johana pokračovala jako o překot: „Zrovna jsem Mirkovi říkala, jakou mají hloupou listonošku. Představte si, že oslovuje jejich ošetřovatelku jménem paní domu! A to si kdekdo myslí, že poštačky znají i stav vaší toalety.“

Všichni se zasmáli, jako by to byl nejlepší vtip večera.

„Už se rozhodla, kam pojedete na tu dovolenou?“ zeptala se Jana zvědavě.

„Ale to mělo být pro Mirka překvapení,“ pravila Johana lítostivě. „Takhle to vybřepat...“

Mirek na ni vyřeštil oči.

„Zastavila jsem se u tebe v podniku,“ vysvětlovala mu, „právě když jsi měl to jednání u ředitele. A dozvěděla jsem se, že si od pondělka bereš dovolenou, tak jsem ti vymyslela program. No nejsem tvoje zlatíčko? Jo, abych nezapomněla. Mám tě pozdravovat od pana Vrábela. Prý mě ti upřímně závidí. To je takový starší pán,“ vysvětlovala Janě a Oldovi, „kterého minulý týden někdo přepadl a zmlátil tak, že musel zůstat v nemocnici. A představte si, že už vypadá jako ze škatulky. Jeden by nevěřil, že ho něco takového potkalo.“

Zatímco Mirek zamlekl civěl do stolu, trojice veselé klábosila. Po chvíli se Jana s Oldou zvedli a odešli ke svému stolu.

„Že jsou báječní, miláčku?“ prohlásila Johana. „Musíme se s nimi stýkat častěji.“

To jistě, pomyslel si Mírek. Vyčítal si, že vůbec na dnešní setkání přistoupil. Původně přece chtěl být s Kateřinou. Co by za to dal, kdyby teď mohl být u ní, odpočívat u jejího prostoduchého žvatlání, nechat se obskakovat...

„Ale abych se vrátila k té dovolené. Pojďme do Řecka, co říkáš?“

„Proboha, vždyť víš, že nemohu nikam odjet. Tu dovolenou si беру jen proto, že ošetřovatelka má volno a jinou jsme nesehnali.“ Skoro se dusil pýchou nad svou duchapřítomností. Skutečnost byla samozřejmě trochu jiná.

„No dobrá. Takže ty ses vůbec neobtěžoval sdělit mi, že budeš mít dovolenou,“ vyjela na něj a její hlas nezněl ani v nejmenším láskyplně. „V létě bys mi pak pravděpodobně oznámil, že už si žádnou nemůžeš vzít. A kdyby ano, stejně bys se mnou nemohl nikam jet, protože tvá žena dozajista ještě nebude schopna se o sebe postarat.“

„To je dost pravděpodobné,“ odsekl nabroušeně.

„Proč jsi mi tady hustil do hlavy tu povídačku o přepadení Vrábela? Musíš si furt jenom vymýšlet? Někdy mám pocit, že jsi lhal i pokud jde o datum tvého narození,“ ryla do něj dál.

„Hergot, s tebou člověk fakt nemůže být chvíli v klidu. Jo, vymyslel jsem si to. A víš proč? Protože jsi taková jedovatá a protivná. Přemýšlel jsem, jak ženě vysvětlím, že jsem dneska měl tak velkou útratu, a napadlo mě, že kdyby mě někdo jako přepadl, bylo by všechno v pořádku. Ale kdybych se ti s tím svěřil, budeš prskat, že jsem slaboch! A budeš ječet, že mi nestojíš za pár korun.“

„Tak já prská, jo? A taky ječím?“ pronesla milým hláskem, na tváři poťouchlý úsměv.

Očekával další ránu pod pás.

„Já tedy prská a jsem protivná, tvoje žena je zlá a vypočítavá, nejde jí o nic než o prachy... Mimochodem, je mi docela sympatická, moc hezky jsme si spolu popovídaly, i když celkem jen krátce.“

Cítil, jak mu po zádech stékají čůrky potu. Očividně se pásla na jeho nefalšovaném údivu a děsu.

„Cože... jak jsi mohla?“ vykotal.

„Neboj, jejímu srdci to neublížilo, dala jsem pozor, abych ji příliš neranila,“ ušklíbla se.

Trochu se uklidnil. Určitě bluvovala. Je opilá a chce ho dožrat. Jak znal svou ženu, kdyby s Johanou skutečně hovořila, určitě by mu to dala pořádně vypít a nepřešla by to taktickým mlčením.

„Je to fakt milá paní. Mohla by sice být trochu hezčí a mladší, takové máš raději, ale co se dá dělat. Možná by jí pomohlo, kdyby si dala obarvit ty šediny.“

Mírek kývl na číšníka a objednal sklenku koňaku. Cítil, že ho nutně potřebuje... Vytáhl peněženku a požádal o účet. Johana ho pobaveně sledovala.

„Vypadá to, že máš plné kalhoty. Ale z přejedení to nebude, viděla jsem, jak mlsně šláháš po mých talířích, mohls říct a rozdělila bych se s tebou.“

„To by už stačilo!“ zasyčel. „Doufám, že příště nebudeš v podobném tónu pokračovat.“

„Jistě že ne. Žádné příště totiž nebude. Nemám v úmyslu dál poslouchat ty tvoje večné lži. Možná ti na ně skočí někdo jiný. Vlastně spíš už skočil, že. Sbohem.“

Zvedla se a hrdě kráčela k východu. Ohlédl se za ní. Všiml si, že vedlejší box je již prázdný. Vzápětí zaplatil, vyšel před restauraci a spěchal ke svému vozu.

Jakmile se sklonil k zámku, vrhli se na něj nějací muži. Ani v dětství nebyl žádný rváč a teď tam stál jako fackovací panák. Když dostal poslední ránu a svalil se na zem, měl pocit, jako by právě vypadl z mixéru. Stejný dojem měl i později, když se doma podíval na svůj obraz v zrcadle.

Manželka, která dosud seděla v křesle s knihou, jeho vzhled nijak nekomentovala. Popsal jí svůj děsivý zážitek, ale nepolitovala ho.

„Jaká byla večere?“ zeptala se bez varování.

Proboha, vždyť jí odpoledne po telefonu říkal, že má nějaké důležité obchodní jednání...

„Ptám se, jestli v tom motorestu skutečně tak dobře vaří, jak se říká.“

Co jí na to má odpovědět? Ale jak ví, že tam byl? Vždyť on sám nic netušil, dokud to Johana na poslední chvíli, protože nesehnala lístky do kina, nenavrhl.

„No dobrá, nebudu tě dál napínat. Navštívila mě jistá slečna Johana. Víš přece, o kom hovořím. Dozvěděla jsem se o své těžké nemoci, o tom, jaký jsi ohleduplný, když se o mě tak oddané staráš, přestože máme chvíli před rozvodem... Fajn. Tys tu žádost ještě určitě nepodal, na to jsi příliš zbabělý, a hlavně máš rád moje peníze. Ale já jdu zítra za svým advokátem. Ujistuji tě, že až bude po všem, nebudeš si moci podobné večere, jako byla ta dnešní, dovolit.“

„Ale prosím tě! Nedělej to! Vždyť to bylo jen takové chvilkové pominutí smyslů. Nešlo o nic vážného, fakt ne!“ prosil zoufale.

„Pokud si myslíš, že nevím, že jedno tvé chvilkové pominutí smyslů navazuje hned na druhé, případně jich prožíváš rovnou několik zároveň, jsi na omylu. Ale o tom s tebou nebudu diskutovat, nemá to smysl. Už jsem s advokátem mluvila – zítra mě očekává.“ Odložila knihu a odešla do ložnice. Slyšel, jak otočila klíčem v zámku.

V hale se rozsvítilo světlo. Otevřenými dveřmi uviděl u dveří své dva kufrы. Nevěřicně na ně hleděl. Vtom se ve dveřích objevila tchyně. Otevřela domovní dveře, pokynula mu směrem ven a současně natáhla druhou

ruku. „Klíče,“ přikázala stručně. „A také od auta.“

Bez odporování jí je odevzdal. Vzal kufrы a dveře za ním se zabouchly. Nevěděl, kam jít. Do kanceláře, napadla ho spásná myšlenka. Mělo to však háček. Celý svazek klíčů, mezi nimi i ten od kanceláře, zůstal ve vile. Chtl si zapálit cigaretu. Sáhł do kapsy a nahmátl klíč od Johanina bytu. Zhnuseně ho odhodil do křoví. Tu ženskou mu byl čert dlužen.

Škrtnul zapalovačem a vtom se mu rozsvítilo. Vždyť to je jeho naděje! Určitě ho přijme s otevřenou náručí, když jí řekne, že s manželstvím je konec. Ke Kateřině nemohl, pozvala k sobě rodiče, když jí sdělil, že nepříjde.

Vrhnul se směrem, kterým klíč letěl, a usilovně ho hledal. Konečně se v trávě ve svitu malého plamínku zaleskl. Nic už přece nemůže ztratit. Uvidí, jak se Johana zachová.

Ale nejdřív se k ní musí nějak dostat – bydlela skoro na druhém konci města.

Vzal kufrы a vydal se směrem k autobusové zastávce, snad chytí nějaký noční spoj. Měl štěstí, ani ne po stovce metrů ho mýjel prázdný taxík, řidič sám přibrzdil, když ho uviděl.

Šťěstěna ho neopustila ani později, když odemkl Johanin byt. Zdálo se to skoro neuvěřitelné, ale zapomněla dát dveře na řetěz. Potichu se snažil uložit kufrы za dveře v hale. Ani si nerozsvítil, a to byla chyba. Podařilo se mu porazit stolec k telefonem.

Vyběhla z ložnice jako dračice připravená k boji. Zdálo se, že trochu zaváhala, když ho spatřila. „Co tu děláš?“

„Já... přišel jsem se ti omluvit. A hlavně ti říct, že jsem doma skončil, takže už...“

„Ty s tím lhaním nedáš pokoj ani teď?“ zaječela na něj. „To si myslíš, že jsem padla na hlavu a uvěřím ti, žeš odešel ze své vlastní vůle? Moc dobře vím, že tě manželka vykopla, a vůbec se jí nedivím. Právě činím totéž. Dělá se mi zle, když tě vidím!“

Dostal na ni šílenou zlost. Snad by ji v tu chvíli dokázal zabít. Vždyť ona je příčinou jeho zpackaného života! A teď mu tady chce kázat? „Drž hubu a poslouchej. Nevrátil bych se k tobě ani za nic. Jsi dobrá akorát tak do postele. Řekni mi jen jedno: Proč jsi udělala ten hnusný podraz?“

„Ty budeš něco mluvit o podrazu! Taháš za nos mě i svou ženu, a to je v pořádku. To není podraz. Vypadni!“ křičela hystericky.

Ohnal se po ní a vrazil jí facku, až zavrátala. Jen se vzpamatovala, vrhla se na něj a zaryla mu dlouhé pěstěné nehty do tváří. „Ty svině! Na ženskou si troufneš, co!? Dej si bacha, nebo zavolám svým přátelům, aby tě znovu zvalchovali. Asi si poprvé nedali dost záležet.“

Odstrčil ji tak prudce, že odletěla až ke dveřím do ložnice, bouchla se o zárubeň a upadla na podlahu. Zůstala nehybně ležet.

Měl pocit, jako by tam ani nebyl, jako by se ho to vůbec netýkalo. Zavonil zvonec a pohádky je konec. Jenomže to nekončilo, jednalo se o zvonec u dveří. Zůstal tiše jako myška. A Johana už neměla šanci se probudit.

Zabušení na dveře. „Slečno Johano, to jsem já, váš soused. Stalo se vám něco? Vydržte, hned jsem zpátky s klíčem!“

Mírek krácel ke dveřím jako stroj. Teď už bylo všechno jedno. Kdo by mu uvěřil, že k Johaně nepřišel jen proto, aby se jí pomstil?

Ilustrace Kristina POKORNÁ

